

Forsørbigt vil jeg tillade mig med nogle Bemærkninger at belyse den Holdning, som i den foreliggende Sag det ærede Mindretal i Udvalget og den høitærede Finanzminister have indtaget. Jeg erkjender, at de Udtalelser, der igaar bleve fremførte af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgfreds (Gad) som Mindretallets Ordfører havde et meget maadeholdent Præg, og jeg beklager kun, at et lignende Maadehold og en lignende imødefommende Holdning ikke kan siges at være kommen til Orde i den Betænkning, som Mindretallet har affattet. Jeg skulde endda maaste ikke have insisteret videre herpaa, dersom jeg ikke igaar fra et æret Medlems Side havde modtaget en speciel Udæskning til at udtale mig om denne Sag. Jeg maa tilstaa, at de Bemærkninger, som i Betænkningen ere fremsatte af Mindretallet, have for mig en mere underholdende Karakter end noget andet politisk Aktstykke, jeg har havt den Fornøielse at læse. Da imidlertid dette Aktstykke samtidig med at være en underholdende ikke kan siges i samme Grad at være en sund Læsning, tror jeg, det vil være heldigt at forhøne det med nogle Randglofer, for at det ikke i den foreliggende Stikfelse uhindret skal gaa Landet over og trøse som et Evangelium. Det har aabenbart været Mindretallets Hensigt at søge at komme til staa i Lys af at have været Gjenstand for Misfandelse, Forurettelse og Tilfidsættelse i Udvalget. I dette Lys ønskes det ærede Mindretal at stille sig for derved at kunne godtgjøre, at den Stilling, det indtager, er bleven det, som det udtrykker sig, „paatvungen“ ved Fler-tallets Optræden. En saadan Bestræbelse er ikke unaturlig, naar man ser hen til Realiteten af den Stilling, som det ærede Mindretal har indtaget; det er mig meget indlysende, at en sliq Stilling, ikke lader sig indtage uden visse Samvittighedsstrupler, og det maa derfor være særlig magtpaaliggende saa vidt muligt at godtgjøre, at man er bleven „tvungen“ dertil. Det er imidlertid uheldigt, at den Masse, bag hvilken man søger Ly, er saa gjennemfigtig, at man paa en meget naiv Maade kommer til ufrivillig at røbe hele Uholdbarheden og Selvmodsigelsen i det Standpunkt, man indtager. — Det ærede Mindretal har anset det for hensigtsmæssigt at bryde det, som jeg ellers tror er Skik, ikke i vore parlamentariske Forhandlinger at indbringe Beretninger om, hvad der er foregaaet i Udvalgene. Da det ærede Mindretal har fulgt denne Fremgangsmaade, haaber jeg, at den høitærede Formand vil se gjennem Fingre med, at jeg i saa Ord berører, hvad der faktisk er foregaaet i Ud-

valget. Saavidt det er nødvendigt for at for-rigere de foreliggende Udtalelser. Det forekommer mig nok, at naar det ærede Mindretal har villet følge en saa usædvanlig Vej, det da idetmindste kunde have gjort sig den Uleilighed at referere korrekt, hvad der er foregaaet. Naar det saaledes i Begyndelsen hedder — og det fremtræder som Noget, man synes at lægge en ganske særlig Vægt paa — at „allerede forinden Forhandlingerne aabnedes i Udvalgets første Møde, havde Repræsentanter for Fler-tallet tilstillet Mindretallet sine Vndringsforslag“, saa er dette ikke korrekt. Det første Møde, Udvalget holdt, var samme Dag, som Suppleringsvalget havde fundet Sted, og der blev man enig om, at man skulde fremme Sagen saa hurtigt som muligt og derfor ind-give sine Vndringsforslag uden Ophold. Dette skete fra Fler-tallets Side saaledes, at dets Vndringsforslag vare omsendte til Udvalgets Medlemmer, inden det andet Møde blev holdt. — Det hedder saa endvidere med et vist Anstrøg af Indignation, at Fler-tallet har „ikke tilkjendegivet sin Mening for Mindretallet, end ikke givet Oplysning om“, hvorledes man tænker sig Kompensationen tilveiebragt. Dette synes ikke saa underligt, da det ikke er mig bevidst, og jeg tror ikke, at det er andre Medlemmer af Udvalget bevidst, at Mindretallet overhovedet har spurgt derom; ikke desto mindre anser Mindretallet det for en stor Uret, at det ikke har faaet Svar paa et saadant Spørgsmaal. Men det mest Kostelige er dog den Ytring, at der har været negtet Mindretallet „tilstrækkelig Tid til en alvorlig Overveielse af Enkelthederne“. Det er ganske vist saa, at Udvalget kun har arbejdet i 17 Dage, fra den 21de Februar til den 9de Marts, og dette er ganske vist en kort Tid til at behandle et saa omfattende Lovforslag. Dog maa det ikke glemmes, at Soldloven i forskjellige Stikfelseser har foreligget dette Thing mange Aar igjennem, og at den i de seneste to Aar har foreligget til Forhandling her i Rigsdagen. Imidlertid skal jeg gjerne indrømme, at 17 Dage er en meget kort Tid. Men hvad skal man sige til, at denne Anke fremføres just af det selvsamme Mindretal, der i samme Aandedræt klager over, at man ikke i disse 17 Dage foruden at tilendebringe Soldloven tillige har behandlet alle de tre andre Statte-love? I Sammenhæng hermed ankede igaar det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgfreds (Gad) over, at Forslaget ikke var kommet til en indgaaende Detailforhandling. Dette er forsaavidt fuldstændig rigtigt; men det er ikke mig bekendt, at det ærede Mindretal har gjort nogetomhelst Forsøg